

Pere Puigbert capta el batec de l'Empordà i de les persones que l'habiten

Amb el seu primer llargmetratge, 'El vent que ens mou', rodat a Ventalló i Portbou, ha guanyat el premi al millor documental a la Seminci de Valladolid

Una àvia parlant al seu net, en una de les escenes del film de Pere Puigbert DDM VISUAL.

“Amb el que tens a prop, fes.” Aquest seria un dels lemes amb els quals Pere Puigbert (Ventalló, 1983) sempre pren la càmera i afronta els projectes audiovisuals. Fa anys que llaura des dels marges petites peces delicades en què, partint de l'aparent costumisme, abraça de ple el prisma poètic. Sempre amb el territori i les persones que l'habiten com a tema, marca de la casa.

La culminació d'un llarg procés de maduresa creativa ha arribat en format de llargmetratge, El vent que ens mou, opera prima premiada pel jurat de la Seminci de Valladolid en la secció Doc de la 66a edició. Un guardó que podria impulsar un recorregut per altres

festivals i la merescuda distribució d'aquesta “petita joia” –com la descriu el productor David Gimbernà– i que ha suposat si més no un “regal” ben acollit pel director. “No m'ho esperava; que la seleccionessin em va fer il·lusió, però pel fet que a més fos en català i que a mi no em coneguessin pels treballs previs va ser tota una sorpresa. Em van dir que havia sortit com un bolet!”, declara Puigbert.

És conscient que, si bé El vent que ens mou parteix d'un àmbit local, parla de temes universals. Se centra, com bé explica, en un territori ventós, l'Alt Empordà –concretament Ventalló, on viu, i Portbou–, on els protagonistes habiten una realitat quotidiana compartida, que fa visible un patrimoni cultural que batega i es preserva a través del llegat entre generacions familiars.

“Sempre dono importància al territori. La meva primera identitat és la terra on visc, la que abans que jo nasqués ja estava formada. En el meu cas, l'Empordà, que em marca un camí creatiu i una trajectòria. Però també les persones i éssers humans que dia a dia trepitgen aquell territori, i concretament aquest, amb un vent interior que els connecta”, manifesta el cineasta.

A Puigbert no li agraden les etiquetes i per això no parla d'un documental. “No construeixo personatges, ja els conec i els segueixo amb una posada en escena que està ficcionada. Per això espero que es noti que hi ha un treball. Sempre estic obert a l'inesperat, que va entrant en allò planificat”, detalla. Se sent proper al cinema de Víctor Erice i el d'Abbas Kiarostami, des del punt de vista formal però també temàtic, i sobretot, perquè també treballa amb mainada i gent gran, personatges que fan el traspàs generacional. Uns altres dels seus màxims referents són els portuguesos Margarida Cordeiro i António Reis, que fan un cinema primitiu “molt sensual” i de “l'existència” al qual se sent proper.

Un cinema particular, i per això agraeix que el seu company de carrera, amic i productor, David Gimbernà (DDM Visual), l'ajudés a obrir aquest camí que espera que sigui fructífer. Per ara, ja té el reconeixement d'un festival de referència. I no serà allò que el vent s'endugué.

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 28-11-2021, Pàgina 34

Font del document:

<http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/2062912-pere-puigbert-capta-el-batec-de-l-emporda-i-de-les-persone-s-que-l-habiten.html>